

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1164/2568

พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์ นาย ช.โจทก์ร่วม นางสาว ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 188, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 43 บัญญัติว่า "คดีลักทรัพย์...ยกยก...ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกร้องทรัพย์สินหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดคืน เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีอาญา ก็ให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหายด้วย" และมาตรา 46 บัญญัติว่า "ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา" ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามคำรับสารภาพของจำเลยในคดีส่วนอาญาว่า จำเลยเบียดบังเอารถยนต์หมายเลขทะเบียน กต xxxx ราคา 1,300,000 บาท ซึ่งเป็นสินสมรสและเป็นกรรมสิทธิ์รวมของโจทก์ร่วมกับจำเลยไปอันเป็นความผิดฐานยกยกและโจทก์มีคำขอให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินส่วนของโจทก์ร่วม ตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา 43 ให้อำนาจไว้ จำเลยจึงต้องคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินส่วนของโจทก์ร่วมตามบทบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์ร่วมและจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันในรถยนต์ดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมมีส่วนที่ตนถือกรรมสิทธิ์มากกว่าจำเลย โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคารถยนต์ที่สูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดคืนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 43 เพียงกึ่งหนึ่งของเงินจำนวนดังกล่าวซึ่งคิดเป็นจำนวน 650,000 บาท เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 188, 264, 268, 352 และให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์สินส่วนของผู้เสียหาย 750,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นายโชติ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 264 วรรคแรก, 268 วรรคสอง ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก (ที่ถูก 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคหนึ่ง จำเลยเป็นผู้ปลอมและใช้เอกสารปลอมเองให้ลงโทษตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคหนึ่ง เพียงกระหนงดียวตามมาตรา 268 วรรคสอง), 352 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี และปรับ 10,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 5,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคารถยนต์ 375,000 บาท แก่โจทก์ร่วม คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคารถยนต์ 750,000 บาท แก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตาม

คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องในความผิดฐานยักยอกหรือไม่ ในปัญหานี้จำเลยฎีกาว่า รถยนต์ หมายเลขทะเบียน กต xxxx ประจวบคีรีขันธ์ เป็นกรรมสิทธิ์และสินส่วนตัวของจำเลย โจทก์ร่วม มิใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์จึงมิใช่ผู้เสียหายที่จะร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานยักยอก โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องในความผิดฐานดังกล่าวนี้ เห็นว่า แม้อำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แต่ข้อที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่นำไปสู่ข้อกฎหมายข้างต้น เมื่อจำเลยไม่ได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอ้างในศาลชั้นต้น จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่บรรยายฟ้องให้รายละเอียดเกี่ยวกับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กต xxxx ประจวบคีรีขันธ์ ว่าเหตุใดจึงเป็นสินสมรส ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับรถยนต์มาจากที่ใด และทำไมมีราคาสูงถึง 1,300,000 บาท ประกอบกับหากเป็นดังที่โจทก์บรรยายฟ้องมานั้น จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ราคาแทนกึ่งหนึ่งคิดเป็นเงิน 650,000 บาท ตามที่บรรยายฟ้อง มิใช่ 750,000 บาท ตามคำขอท้ายฟ้อง คำฟ้องกับคำขอท้ายฟ้องในความผิดฐานยักยอกจึงขัดแย้งกันเอง ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเคลือบคลุม นั้น เห็นว่า ปัญหานี้แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลล่างทั้งสอง แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกาจึงรับวินิจฉัยโดยเห็นว่าเมื่อโจทก์บรรยายฟ้องในส่วนของ การทำความผิดฐานยักยอกว่า จำเลยได้รับมอบรถยนต์หมายเลขทะเบียน กต xxxx ประจวบคีรีขันธ์ ราคา 1,300,000 บาท พร้อมสมุดคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ซึ่งเป็นสินสมรสและเป็นกรรมสิทธิ์รวมของโจทก์ร่วมกับจำเลยไว้ในครอบครองของจำเลยแทนโจทก์ร่วม แล้วจำเลย เบียดบังเอารถยนต์คันดังกล่าวซึ่งโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปเป็นของจำเลยหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต จึงเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดจนจนข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก แล้ว ส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับรถยนต์ดังกล่าวในเรื่องที่ว่าเหตุใดจึงเป็นสินสมรส ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับรถยนต์มาจากที่ใด และทำไมมีราคาถึง 1,300,000 บาท นั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์และโจทก์ร่วมสามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ประกอบกับโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ราคาแทนกึ่งหนึ่งดังที่จำเลยกล่าวอ้าง เมื่อฟ้องโจทก์ในความผิดฐานยักยอกชอบด้วยกฎหมายและจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอกตามฟ้องได้ ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคารถยนต์ 750,000 บาท แก่โจทก์ร่วมชอบหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 บัญญัติว่า "คดีลักทรัพย์...ยักยอก...ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกทรัพย์สินหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจาก

การกระทำผิดคืบ เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีอาญา ก็ให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหายด้วย" และมาตรา 46 บัญญัติว่า "ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา" ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตามคำรับสารภาพของจำเลยในคดีส่วนอาญาว่า จำเลยเบียดบังเอารถยนต์หมายเลขทะเบียน กต xxxx ประจวบคีรีขันธ์ ราคา 1,300,000 บาท ซึ่งเป็นสินสมรสและเป็นกรรมสิทธิ์รวมของโจทก์ร่วมกับจำเลยไปอันเป็นความผิดฐานยักยอกและโจทก์มีคำขอให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์ส่วนของโจทก์ร่วม ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 ให้อำนาจไว้ จำเลยจึงต้องคืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์ในส่วนของโจทก์ร่วมตามบทบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์ร่วมและจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมกันในรถยนต์ดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมมีส่วนที่ตนถือกรรมสิทธิ์มากกว่าจำเลย โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยคืนหรือชดใช้ราคารถยนต์ที่สูญหายไปเนื่องจากการกระทำผิดคืบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 เพียงกึ่งหนึ่งของเงินจำนวนดังกล่าวซึ่งคิดเป็นจำนวน 650,000 บาท เท่านั้น ไม่ใช่ 750,000 บาท ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษา ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยใช้เงินส่วนตัวสำรองจ่ายหนี้ค่ารถยนต์ดังกล่าวแทนโจทก์ร่วมไปกึ่งหนึ่ง จำเลยจึงมีสิทธินำมูลหนี้ดังกล่าวหักกลบลบหนี้ตามคำพิพากษานั้น ฎีกาของจำเลยในส่วนนี้ไม่เป็นสาระที่ต้องวินิจฉัยและจำเลยไม่ได้ยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอ้างในศาลชั้นต้น ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคารถยนต์ 650,000 บาท แก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

ชัยเจริญ ดุษฎีพร · โสภณ พรหมสุวรรณ · พรชัย พุ่มกำพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1164/2568>